

Arrest

nr. 221 035 van 13 mei 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CILINGIR
Wolstraat 8
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 7 mei 2019 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 mei 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt in 2007 op legale wijze België binnen om hier te studeren.

Op 10 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf om zijn studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling.

Op 3 februari 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 6 februari 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 30 357 van 10 augustus 2009 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 1 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 1 juli 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De kennisgeving gebeurt op 13 juli 2016.

Bij arrest van de Raad nr. 200 356 van 26 februari 2018 wordt het beroep verworpen tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 maart 2018 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 11 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 231 827.

Op 11 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 maart 2019 worden deze beslissingen ter kennis gebracht aan verzoeker.

Op 7 mei 2019 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief rapport illegaal verblijf opgesteld. Verzoeker wordt gehoord.

Op 7 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: F.

voornaam: H.

geboortedatum: (...) 1978

geboorteplaats: L. I.

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone MEWI op 07.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij sinds 2007 in België verblijft. Hij is als student naar hier gekomen en hij wenst zich hier te vestigen. Betrokkene geeft aan dat hij niet wil terugkeren naar Marokko.

Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene kwam op 26.09.2007 België binnen met een geldig Visum type D op basis van studies.

Betrokkene diende op 10.10.2008 een aanvraag in teneinde een verlenging van zijn studies te bekomen via artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 3.02.2009. Op 26.02.2009 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis 2009), geldig 15 dagen.

Betrokkene diende vervolgens op 15.12.2009 een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 1.07.2016. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 13.07.2016 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig 30 dagen. Betrokkenes beroep in tegen deze beslissing bij de RVV werd op 26.02.2018 verworpen.

Op 12.03.2018 diende betrokkene voor de derde maal een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis in. Deze aanvraag werd op 11.03.2019 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 21.03.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig 30 dagen

Betrokkene werd meermaals door de gemeente Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 26.02.2009 (bijlage 33bis), op 13.07.2016 (bijlage 13) en op 11.03.2019 (bijlage 13). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ MEWI op 07.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 26.02.2009 (bijlage 33bis), op 13.07.2016 (bijlage 13) en op 11.03.2019 (bijlage 13). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door de politiezone MEWI en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene geeft enkel aan dat hij niet wil terugkeren naar Marokko.

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door de politiezone MEWI en verklaart niet ziek te zijn.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 26.02.2009 (bijlage 33bis), op 13.07.2016 (bijlage 13) en op 11.03.2019 (bijlage 13). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

(...)."

Op 7 mei 2019 wordt aan verzoeker ook een inreisverbod gegeven met een duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Op 8 mei 2019 dient verzoeker huidige vordering in en een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, namelijk de versnelde behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing gekend onder het rolnummer 231 827.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Eerste middel: Schending van de artikels 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en de artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 02.08.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Er staat in de beslissing dat er een gevaar voor onderduiken is. Verzoeker heeft al 10 jaar dezelfde adres in Mechelen, alsook de werkgever van verzoeker is gekend. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat verzoeker zou onderduiken. Verzoeker is sedert 2.6.2008 aan het werken bij zijn werkgever Parts Express, met als maatschappelijke zetel te 2800 Mechelen, Zandvoortstraat 16.

Verzoeker legt het ultieme bewijs dat hij zeer goed is geïntegreerd in onze maatschappij.

Verzoeker heeft zich ondertussen perfect ingeburgerd en is voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden.

Verzoeker werkt namelijk al meer dan 10 jaar op een legale manier voor dezelfde werkgever, die voor hem sociale bijdrage alsook bedrijfsvoorheffing betaald. En verzoeker die op zijn beurt ook belastingen betaald in België. Er is dus zero risico voor onderduiken!!!

In beslissing staat nergens de vermelding dat verzoeker een hoger beroep heeft ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing. De verzoekschrift tot hoger beroep is ingediend op 12.4.2019 en is gekend onder de rolnummer 231.827.

Ongeacht dat het geen schorsend hoger beroep procedure is, is er geen enkele reden om verzoeker tijdens de duur van zijn procedure op te sluiten in een gesloten centra.

De beslissing van verweerster staat nergens de vermelding dat verzoeker al jaren in België op een legale manier werkt en belastingen betaald. Ze hebben in de onontvankelijkheidsbeslissing van de regularisatieaanvraag bevestigd dat verzoeker al jaren werkt maar dat hij zijn aanvraag tot regularisatie in Marokko moet indienen.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

- "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Nergens in de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Schending van het recht op een gezinsleven, familieleven conform art. 8 E.V.R.M.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Verzoeker leeft sedert 2007 in België.

Verzoeker had al na enkele weken en maanden reeds goede contacten tot stand gebracht met mensen uit zijn omgeving.

Verzoeker heeft zich ondertussen perfect ingeburgerd en is voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden.

Verzoeker werkt al 10 jaar voor dezelfde werkgever.

Verzoeker is in België nooit in aanmerking geweest met het gerecht. Hij heeft zich steeds als een goede burger gedragen.

Aangezien, de bestreden beslissing niet motiveert m.b.t. de inmenging in het privé-leven van verzoeker.

Terwijl, bij het nemen van de beslissing, zijn familiale situatie niet beoordeeld werd in het licht van artikel 8 EVRM, in de zin dat een inmenging in het privéleven van verzoeker moet beantwoorden aan een in artikel 8 EVRM tweede lid limitatief opgesomde doelstelling die, zo een legitieme doelstelling wordt nagestreefd, noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving en aldus moet beantwoorden aan de criteria van proportionaliteit en subsidiariteit.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:

“(…) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (C.E. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten. Hij is zeer geliefd bij andere studenten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

“le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. » (C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

« L'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

“Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée” et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n°78.711, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker hier al meer dan 10 jaar verblijft en hier zijn privé-leven als gezinsleven heeft ontwikkeld. En al een hele vriendenkring heeft opgebouwd schendt men artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing is een schending van de artikels 8 EVRM.

Dat de aangevoerde middelen ernstig zijn.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat hij al tien jaar hetzelfde adres heeft in Mechelen en dat zijn werkgever ook gekend is. Er zou geen enkele aanwijzing zijn dat hij zou onderduiken. Hij stelt sedert 2008 aan het werk te zijn, geïntegreerd te zijn en voor de buurt een vertrouwd gegeven te zijn geworden. Hij verwijt de verwerende partij geen melding te hebben gemaakt van het beroepsverzoekschrift dat werd ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing en gekend is onder rolnummer 231.827. In de beslissing zou niets vermeld zijn omtrent zijn jarenlange verblijf in België en zijn legale tewerkstelling en betaling van belastingen. Zijn familiale situatie zou niet zijn beoordeeld. Hij zou zeer geliefd zijn bij andere studenten en een uitgebreide vriendenkring hebben.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991,

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° daar verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in bezit was van een geldig visum/geldige verblijfstitel. Verzoeker betwist dit niet.

Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend omdat het risico op onderduiken werd weerhouden en dit op grond van artikel 74§3, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dat er sprake kan zijn van een risico op onderduiken, nu zijn adres en werkgever gekend zijn. Hij gaat er echter aan voorbij dat het wettelijk criterium, op grond waarvan het risico op onderduiken luidt als volgt:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 26.02.2009 (bijlage 33bis), op 13.07.2016 (bijlage 13) en op 11.03.2019 (bijlage 13). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker reeds meerdere malen bevolen werd om het grondgebied te verlaten en dat hij hieraan geen gevolg gaf. De verwerende partij kon dan ook niet anders dan vast te stellen dat verzoeker duidelijk gemaakt heeft zich niette willen houden aan een verwijderingsmaatregel.

Verzoeker is niet in staat om de determinerende motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen te weerleggen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoeker toont niet aan wat het belang is bij het vermelden van een hangende annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ingediend tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu hij zelf erkent dat dergelijke procedure geen schorsende werking heeft. Het indienen van een aanvraag 9bis of het indienen van een annulatieberoep tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9bis doet geen afbreuk aan het illegaal verblijf en staat de verwerende partij niet in de weg om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker koos er zelf voor geen gebruik te maken van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen.

Verzoeker werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gehoord en met zijn verklaringen werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Er werd als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij sinds 2007 in België verblijft. Hij is als student naar hier gekomen en hij wenst zich hier te vestigen. Betrokkene geeft aan dat hij niet wil terugkeren naar Marokko.

Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.”

Omtrent verzoekers verblijfsduur en beweerde integratie werd reeds uitgebreid gemotiveerd in de beslissingen die genomen werden op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Verwerende partij maakte wel degelijk melding van zijn jarenlange verblijf in België, nu er een overzicht gegeven werd van de door hem ingediende procedures, die telkens negatief werden afgesloten en in het kader waarvan hem geen verblijfsrecht werd toegekend. Het werd erkend dat verzoeker naar België kwam in bezit van een geldig verblijfsdocument op grond van zijn studies, doch tevens werd erop gewezen dat zijn aanvraag tot verlenging ongegrond werd verklaard en hij sedertdien bevolen werd om het

grondgebied te verlaten. Verzoeker kan geen voordeel putten uit illegaal verblijf en uit de weigering om gevolg te geven aan een wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten.

Waar hij zich beroept op artikel 8 EVRM en dienaangaande stelt dat hij een vriendenkring heeft en geliefd is bij studenten, laat hij na aan te tonen dat er sprake is van een dermate hechte band, zodat een bepaalde relatie zou vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Hij concretiseert de door hem voorgestelde banden op geen enkele wijze, waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat hem geen termijn wordt toegestaan voor vrijwillig vertrek omdat er een risico is op onderduiken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert onder meer aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij al meer dan tien jaar in België verblijft en hier een privéleven heeft ontwikkeld, hij werkt al tien jaar voor dezelfde werkgever. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.3.3.3. Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn familiale situatie, naar zijn privéleven, naar het feit dat hij geliefd is bij andere studenten en naar zijn vriendenkring.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een gezinsleven heeft in België. Tijdens zijn gehoor op 7 mei 2019 verklaarde verzoeker geen kinderen of partner te hebben in België met wie hij een duurzame relatie heeft. Op 7 mei 2019 verklaarde hij tegenover de politie dat hij verschillende nonkels heeft in Mechelen. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift zijn familiale situatie op geen enkele wijze.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* brengt verzoeker geen enkele informatie aan over een eventuele afhankelijkheidsband met zijn ooms in Mechelen. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met zijn ooms.

Verzoeker verwijst naar zijn banden met “andere studenten”. In dit verband wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in België studeerde tot 2009 en aan het werk is sinds juni 2008. Verzoeker verduidelijkt op geen enkele wijze welke banden hij nog zou hebben andere studenten waardoor hij bij hen zeer geliefd zou zijn. Ook op dit vlak is er bijgevolg geen sprake van een bewezen privéleven dat beschermd moet worden.

Verzoeker verwijst naar zijn privéleven en naar zijn vriendenkring die hij in België heeft opgebouwd. Verzoeker verduidelijkt zijn privéleven niet op concrete wijze in zijn verzoekschrift, maar gezien zijn verblijf in België sinds 2007 en zijn tewerkstelling bij dezelfde werkgever gedurende tien jaren, kan *prima facie* niet ontkend worden dat verzoeker in België mogelijk wel een privéleven kan doen gelden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vb. dat hij in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bewijzen voorlegde van het volgen van Nederlandse taallessen.

3.3.3.4. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

3.3.3.5. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene kwam op 26.09.2007 België binnen met een geldig Visum type D op basis van studies.

Betrokkene diende op 10.10.2008 een aanvraag in teneinde een verlenging van zijn studies te bekomen via artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 3.02.2009. Op 26.02.2009 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis 2009), geldig 15 dagen.

Betrokkene diende vervolgens op 15.12.2009 een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 1.07.2016. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 13.07.2016 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig 30 dagen. Betrokkenes beroep in tegen deze beslissing bij de RVV werd op 26.02.2018 verworpen.

Op 12.03.2018 diende betrokkene voor de derde maal een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis in. Deze aanvraag werd op 11.03.2019 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 21.03.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig 30 dagen

Betrokkene werd meermaals door de gemeente Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij enkel is nagegaan of verzoeker familiale banden heeft in België (*“gezinsleven of minderjarige kinderen in België”*). De verwerende partij gaat vervolgens wel in op het langdurig illegaal verblijf van verzoeker in België, maar rept met geen woord over de banden die hij tijdens dit langdurig verblijf in België zou hebben opgebouwd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de tewerkstelling van verzoeker gedurende tien jaar bij dezelfde werkgever in België, deze tewerkstelling werd aangehaald in de meest recente aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en werd ook vermeld in de beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag (niet in het kader van artikel 8 van het EVRM). De Raad ontkent niet dat deze tewerkstelling op zich geen invloed heeft op het feit dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft. Gezien de duur van deze tewerkstelling, tien jaar, en het feit dat deze tewerkstelling steeds bij dezelfde werkgever plaatsvond, kan echter niet ontkend worden dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd, weliswaar tijdens een precair verblijf. Echter los van de vraag of deze opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden, kan enkel worden vastgesteld dat de verwerende partij hier in het geheel niet op ingaat. Dit element wordt niet vermeld, laat staan onderzocht. Er is geen enkele belangenafweging te lezen over de tewerkstelling die nochtans blijkt uit het administratief dossier en die beschouwd kan worden als een element uit verzoekers privéleven.

De repliek in de nota *“Omtrent verzoekers verblijfsduur en beweerde integratie werd reeds uitgebreid gemotiveerd in de beslissingen die genomen werden op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Verwerende partij maakte wel degelijk melding van zijn jarenlange verblijf in België, nu er een overzicht gegeven werd van de door hem ingediende procedures, die telkens negatief werden afgesloten en in het kader waarvan hem geen verblijfsrecht werd toegekend. Het werd erkend dat*

verzoeker naar België kwam in bezit van een geldig verblijfsdocument op grond van zijn studies, doch tevens werd erop gewezen dat zijn aanvraag tot verlenging ongegrond werd verklaard en hij sedertdien bevolen werd om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan geen voordeel putten uit illegaal verblijf en uit de weigering om gevolg te geven aan een wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten. Waar hij zich beroept op artikel 8 EVRM en dienaangaande stelt dat hij een vriendenkring heeft en geliefd is bij studenten, laat hij na aan te tonen dat er sprake is van een dermate hechte band, zodat een bepaalde relatie zou vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Hij concretiseert de door hem voorgestelde banden op geen enkele wijze, waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.” betreft een motivering *a posteriori* die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing.

Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat hij zijn werk zal verliezen en dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verwijzing naar artikel 3 van het EVRM lijkt een materiële misslag, gezien verzoeker in zijn uiteenzetting van de middelen een uiteenzetting geeft over artikel 8 van het EVRM en niet over artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grieven op grond van artikel 8 van het EVRM (*cf.* punt 3.3.) worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 7 mei 2019 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend negentien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. FRANSEN

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

A. DE SMET